

[Jes Lunde]

ster, som havde den allerlaveste folkepension, og derfor er vi tilfredse med, at forbedringen falder dér.

For de sidste 180 mio. kr.s vedkommende fik vi et rent SF-krav igennem om at suspendere 800-kroners-grænsen for medicintilskud for pensionister. Det er jo som bekendt den forhadte ordning med tilskudskortet, der skal stemples og påklistres mærker på apoteket, hver gang man køber tilskudsberettiget medicin.

Som en sidegevinst er det senere lykkedes at få ordningen afskaffet for hele befolkningen, og det kan vi da kun hilse med tilfredshed, og i den forbindelse skal vi huske, at grunden til, at det er lykkedes, er, at vi fik brudt isen under forhandlingerne.

Under forhandlingerne blev det også aftalt, at der skal nedsættes nogle udvalg, der skal kigge på mulighederne for bruttoficering af pensionerne og bistandshjælpen, og et udvalg, der skal undersøge samspilsproblemerne for børnefamilier og på ældreområdet. Vi er også tilfredse med, at vi får undersøgt disse problemstillinger, og det fremgår klart af forligsteksten, at udvalgenes resultater på ingen måde er bindende for forligspartierne; vi er stillet frit over for de resultater, de måtte komme frem til.

Hvis jeg skal fremhæve de problemer, der er i det forlig, vi har indgået – for ethvert forlig har jo sin pris – må det være, at dyrtidsreguleringens bortfald på kort sigt er en ulempe for pensionisterne. Vi har forsøgt at kompensere i rimelig grad, men når vi bruger kompensationen på de samgifte, som hidtil har fået den laveste pension, og på at ophæve medicintilskudsreglerne, betyder det selvfølgelig omvendt, at de enlige og raske får et mindre tab – typisk 40 kr. om måneden og i værste fald 80 kr. om måneden – før der er taget hensyn til virkningen af afgiftsnedsættelserne på en række varegrupper.

En anden ulempe er, at efterreguleringen af tekniske grunde er noget forsinket. En stor lønstigning i 1992 vil først komme overførselsindkomsterne til gavn i 1994, men en lønnedgang vil omvendt også slå forsinket igennem. Ved starten af ordningen reguleres der jo med ca. 2 pct. årligt, og det skulle – efter hvad vi har talt med LO om – nogenlunde svare til den forventede lønudvikling i 1990 og i 1991.

Et tredje problem kan være, at reguleringsgrundlaget er årslønnen eksklusive sociale bi-

drag. Heri ligger der, at pensionsbidrag f.eks. ikke udløser regulering, og hvis der skulle komme en stor pensionsreform, vil det udgøre et problem, som skal samles op ved, at der sørges for pensionsdækning til modtagere af overførselsindkomster. Det er der forståelse for hos et flertal af partier, men regeringen har jo af ideologiske grunde kategorisk modsat sig, at der blev indgået nogen bindende aftale herom, og det har vi så måttet acceptere, men vi lægger vægt på, at der blandt et flertal af partier er forståelse for, at sammenhængen er sådan.

Det kan være svært at overskue, om det på lang sigt er en fordel eller en ulempe at lade overførselsindkomsterne følge lønudviklingen i stedet for priserne. I de enkelte år kan det være meget svingende, men vi må huske, at den langsigtede tendens trods alt er, at lønnen stiger mere end priserne. Hvis det ikke var tilfældet, kunne vi jo ikke have et højere materielt niveau i dag end det, vi havde i 1930'erne, 1940'erne og 1950'erne, og derfor har tidligere LO-formand Thomas Nielsen, der nu er Pensionisternes Samvirkes formand, da også udtalt sig positivt om det principielle i at komme over på lønudviklingen.

Vi har beregninger af, at udviklingen i de foregående otte år har været nogenlunde parallel, og hvad den nærmeste fremtid angår, var der en interessant artikel i Politiken den 11. april 1990, hvori Jyske Bank skønnede, at pensionisterne havde fået det, man kaldte »en optimal løsning«, der således ville stille pensionisterne bedre end efter de gamle regler.

Kun tiden kan vise, om Jyske Bank får ret i sin prognose; men jeg skal i hvert fald her fremhæve, at SF ikke er gået ind i dette forlig for at lave besparelser; vi er gået ind i det for at få en retfærdig regulering.

Aftalen rummer derudover en række detaljer som grænser i skattelovgivningen, tilskudsbeløb osv., og det vigtigste er i den forbindelse, at der sikres fortsat skattefrihed for enlige pensionister uden ekstrainkomster, og at der for fremtiden indføres krav om, at man er reelt enlig, for at få det særlige forhøjede personfradrag for enlige, sådan som hr. Lykketoft gjorde rede for – et princip, som vi også er enige i.

Samlet har vi derfor i SF's folketingsgruppe skønnet, at især det, at arbejdsløshedsdagpenge, efterløn, bistandshjælp m.v. er sikret en regulering med LO-årslønnen, det, at 800-kro-